

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstinget. № 101.

Femte Session.

67de Møde.

Mandagen den 13de Februar.

(Føif.)

Juslitsministeren (forts.): Det er maaskee slet ikke Meningen; Meningen er maaskee den, at Forholdet skal kun fortsættes i den Bedrift, som Tyendet har indgaaet Contract om; men, selv om dette Sidste skulde være Meningen, saa staaer dog tilbage, at det kunde være muligt, at Arvingernes Bedrift kunde forenes med den Afvødes Bedrift, eller at den Afvødes Bedrift kunde flyttes hen til et andet Sted og der fortsættes. Der staaer vel i Forslaget, at Tyendeforholdet skal fortsættes saaledes, som det var stiftet med den Afvøde. Disse Udtryk angaae vistnok Forholdet i det Hele; men, naar det siges, at det „fortsættes med Enke, Børn og Arvinger“, saa kan jeg ikke see, om ikke Tyendet er pligtigt, ligesom det skal følge Huusbonden, naar denne flytter, indtil 1 Mil bort, til ogsaa at følge med Arvingerne til deres Opholdssted, naar det ligger indtil 1 Mil borte. Og endelig indeholdes der i Forslaget, saaledes som det er redigeret, aldeles ingen Regel for det Tilfælde, at der ingen Arvinger er i Boet; men, hvis der ingen Arvinger er i Boet, maa Tyendet dog ogsaa være bundet en vis Tid. Udkastet taler derfor slet ikke om, hvorvidt Tyendet skal tjene Enken, Arvingerne eller Boet, men har udtrykt det saaledes, at det skal tjene Boet; naar f. Ex. i Kjøbenhavn Skifteretten overtager Boet, og Arvingerne træde tilside, fordi de ikke ville besfatte sig med Arv og Gjæld, eller der ingen Arvinger er, saa maa det upaatvileligt være Meningen, at Tyendet skal tjene en vis Tid. — Den Regel, der indeholdes i Udkastet, kan jeg ikke finde at være ubillig mod Huusbonden,

Boet eller Arvingerne. Huusbondens Forpligtelser mod Tyendet angaaer nemlig i det Væsentlige Formuen, og, naar man altsaa holder paa, at Huusbondens Arvinger i Reglen skulle betale den samme Løn, som Huusbonden selv var pligtigt til, men de paa den anden Side da ogsaa kunne fordrø Tjeneste af Tyendet, saa synes det mig, at der er fastsat Alt, hvad der billigt kan fordrø af Huusbondens Bo.

Med Hensyn til de Paragrapher, der nu ere under Forhandling, er endvidere foreslaaet, at § 53 gaaer ud. Da allerede en Paragraph i det Foregaaende, nemlig § 20, der omhandler et lignende Forhold, er gaaet ud, saa har jeg ikke Noget imod, at denne § 53 ogsaa gaaer ud.

Nyholm: Jeg skal tillade mig et Par enkelte Bemærkninger i Anledning af det Foredrag, vi nu hørte fra den ærede Juslitsminister med Hensyn til § 43. Det forekommer mig, at Juslitsministeren udtalte, hvad der ogsaa ligger i selve Udkastets Paragraph, at det er naturligt, at Dødsfaldet i Reglen antages at indeholde en Opsigelse. Saaledes stiller det sig ikke for mig. Det Naturlige stiller sig for mig at være, at det Contractsforhold, som er indgaaet, bør, Dødsfaldet uagtet, dog antages at skulle fortsættes under de samme Betingelser, under hvilke det er indgaaet; naar det iøvrigt stemmer med Parternes Interesse, og jeg troer, at det vil i de aller fleste Tilfælde stille sig saaledes. Men er det saaledes, saa forekommer det mig, at det er med ret god Føie, at Udvalget har tilladt sig at søge at ordne dette Forhold paa en saadan Maade, at man, uden paa nogen Maade at gaae Tyendet for nær, dog tillige beskytter Huusbonden i al den Ret, der kan tilkomme ham. Den første Deel af Udvalgets Forslag til § 43